

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás.

a

„Székely Hirlap“

politikai, társadalmi és a maros-vásárhelyi

„Jogász-Egylet“ közlönye.

1874. évi okt.—decz. negyedévi folyamára.

Előfizetési díj:

Okt.—decz. három óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzeket kérjük postautalvánnyal Maros-Vásárhelyre az ev. ref. főtanodai könyvnyomdába, a „Székely Hirlap“ kiadóhivatalának küldeni.

A lap kiadását f. évi július 1-én kezdve, helyi ref. főtanodai könyvnyomdász **Imreh Sándor** vette át, kihez az előfizetési pénzen kívül a felszólamlások és a lapba beiktatandó hirdetmények is küldendők.

M.-Vásárhely, 1874. okt. 9-én.

A honvéd gyakorlatok mult szerdán értek véget, s tegnap az utolsó idegen zászlóalj is búcsút vett városunktól, önérzettel hagyva oda ideiglenes szállását a sátor-tábornak.

A nagy gyakorlatok a bruckival kezdődtek s a maros-vásárhelyivel végződtek; amott a király, itt József főherczeg s a honvédelmi miniszter szeméi kísérték a táborozás lefolyását; amott a király mondta ki legmagasabb megelégedését, itt az első honvédtől hallottuk az elismerést, melyet oly szép magyarsággal, mint akár mely magyar ember — elmondott.

Honvédeink az ország határán s már kezdetnél kitüntek — a maros-vásárhelyi táborozás pedig folytatása volt a brucki babérratásnak; ott kivívták, itt pedig megtartották a honvédségi intézmény s a honvédhadsereg diadalát. Mindkettő egyenlő érdem.

És József főherczeg, a legelső honvéd, kinek legtöbb érdeme van a honvédség körül, ragyogó arc s elégtelt önérzettel mondhatta a polgármesterünk által hozzá intézett s lapunk mai számában egész terjedelmében közölt szép beszédre; hogy nem csalódott az általa annyira ápolott honvédségi intézményben, mert itt is, mint egyebütt harczképes legénység, s derék hivatását átértő tisztikarra talált.

Szép szavak ezek, melyek végig hangzanak a székely bércektől egészen Adriáig.

Lehetetlen, hogy e szavak hallatára, melyek a dicső emlékü József nádor fiának ajkairól hangzanak el, keblünk ne emelkedjék, szívünk ne dobogjan sebesebben.

E szavak után már minden hazafi könnyebben nézhet a jövő elébe, meggyőztek e gyakorlatok a felől, s hogy ne győztek volna meg, midőn maga a magyar király s a honvéd főparancsnoktól hallottuk: hogy van csataképes honvédségünk, s mi legfőbb annak éltető lelke a tisztikar derék és hivatását átérti; minden magyarban fölébred e szavakra az az iránti bizalom, hogy szükség esetében van egy begyakorolt magyar hadsereg, mely fél milliónyi létszámban megvédi a királyt, hazát és alkotmányt.

A közös hadsereg is mind inkább közeledik fiatal intézményünkhez; e gyakorlatok bizonyára nagyban nevelék a szolidaritás szellemét s fölébreszték amabban is a tudatot, hogy ők sem idegenek többé, mindnyájan a haza gyermekei, kik, ha kell, királyért és hazáért egyszerre szállnak sikra és győznek vagy meghalnak.

A tudat, hogy a hadsereg s honvédség egyaránt szolgálja a trónt s hazát, a felségnél és környezetében is meggyökeredzett; egyetlen veszély, mely fenyegette honvédségünket az volt, ha kisül, hogy képtelen, s nem életre való. Ellenkezője bizonyult be ez őszön, s a bizalom nem gyengült, sőt megszilárdult iránta.

A bizalom — meg vagyunk győződve — nem lesz gyümölcstelen; a honvédség további s hisszük teljes kifejllesztése csak idő kérdése, idővel — mert a szervezésre idő s a mellett pénz is kell — honvédségünk teljes lesz. Mihelyt háztartásunk rendezve leendő, jobb gazdaság s valamivel több szerencse az országban egy kis módot idéznek elő, úgy a gyalogság, mint a lovaság szaporíttatni fog, s mi legfőbb, műszaki csapatokat tüzéséget nyerünk, mi nélkül jeleni hadászati viszonyok között elég erősek nem lehetünk.

Örüljünk most annak, hogy jó az, a mivel bírnak, s a ferde előítéletek, mik kezdetben ez intézményt körül övezték, teljesen eloszlottak.

Hassunk tovább a még csak megkezdett nagy munkában s álljon előttünk József főherczeg azon mély értelmű mondata, hogy a ki megáll, az hátrál.

Jogi szemle.

Törvénytörési csarnok.

Farkas Béni s társainak rablógyilkosság, tolvajság s több más bűntetteiben, 1874. szept. 21-én kezdetét vett végtárgyalás folytatása.

Október 2-kán.

Kolozsvári Szekernyész János veszélyére elkövetett rablógyilkosság.

Vádoltak padján ül: Farkas Béni, Krochmanlich Hermán és Ungvári Ferencz.

Védők: Szentmiklósy Károly, Kuti Albert, Dobai Albert.

A végtárgyalás kikiáltása és a szabályszerű figyelemzés után felolvastatik a vádhatározat, melyszerint két első vádlott, mint közvetlen tettes; utóbbi, mint bűnrészes a rablógyilkosságban, helyezettettek vád alá.

Ezután kir. ügyész tette meg vádindítványát, mely a következő tényállást foglalja magában:

1867. október hóban a zsidók sátoros-ünnepét Farkas Béni, Krochmanlich Herman, Grünberger Samu, egy magyar honi fiatal ismeretlen zsidó és Ottáva Ferencz a helyi „Fehér bárány“ című fogadóban töltötték, hol újabb büntény elkövetését vették észbe, míg végre a Béni indítványára a terv megszületett. Ő Jutkovicscsal csakhamar szekeret és lovat szerzett, 22-én este Szász-Régenbe indultak, s onnan a Mezősegen keresztül 24-én Kolozsvárra megérkezve, beszállottak a Szamos vizén túl a hid közelében lévő vendéglőbe, s ott mulattak 26-án estig, a mikor befogattak s Jutkovics elhajtatott a Zilah felé vezető úton lévő fogadóba; a többiek pedig ötön a városban maradtak, elhatározva, hogy még este előtt bemennek a házhoz. A rablók mindenike fel volt fegyverkezve; Grünbergernél és Krochm.-nál pisztoly, Ottávánál egy kés, a többieknél balta volt készen; s így elbúzódtak a Szekernyész János kőmivesszálló laka felé. Sérelmes nem lévén otthon, elmentek egy bolt ablakához, ott megmutatták őt Krochmanlichnak s azon vigyázatra bízták meg, hogy a mint jó, tudassa. A többiek az alatt megölték a szolgát, s Szekernyész visszajövetelkor őtet s egymás mellé dobták a hullákat.

A gyilkosság körülményei csak azon tanuk vallomásán alapszik, a kiknek Béni azután elmondotta.

Sérelmes leverve, hozzáfogtak a fosztogatáshoz, annyi pénzt kaptak, hogy beleszámítva némi útazási költségeket, mindeniknek 90 forint jutott, melyből 80 forint ezüst huszas volt.

Krochmanlich örködése alkalmával látott egy embert leskelődni, kit ő nem ismert, de kinek Farkas Béni már az előtt 30 frtot adatott általa; mely összeget midőn átadta, megismerte, hogy az Ungvári Ferencz, kit még a szamosújvári börtönben is látott.

Ezután Ungvári és Krochmanlich kivezettetvén, Farkas Béni kérdeztetik. De ő előadja, hogy e rablógyilkosságról nem tud semmit; ő, igaz, Kolozsvárt volt, de Jutkovicscsal lovat lopni mentek, mivel az övék már nagyon elgyengültek.

Vezető: Igen, de kend Egerbegy vidékéről éppen azért lopta a lovat, hogy e gyilkosság végrehajtásához eljuthasson?

Vádolt: Én arról semmit sem tudok, s mikor a lökeresésből visszajöttem, Jutkovics mondotta, hogy menjek csak a zilahi út felé, mert ott találkozom velük, a mi meg is történt.

Vezető: Hisz éppen maga mondotta, hogy menjenek oda rabolni!

Vádolt: Én hogy mondhattam volna? Hiszen én nem is ismertem őt, s az előtt soha sem is jártam Kolozsvárt.

Vezető: Ungvári Ferenczet ismeri?

Vádolt: Nem ismerem.

Vezető: Hogy eshetik, hogy a hová lőszerezni ment, ott mindig rablás és gyilkosság történt?

Vádolt: Én nem tehetek róla, én semmit sem tudok az egészről.

Felmutattatik egy zöld szederjes zeke, mely Ottávától vettett el és a Szekernyészé volt.

Vádlott: Ugy tetszik, hogy e zeke az Ottáváé volt; mikor Kolozsvárról Magyarországra mentünk, akkor láttam rajta, de az előtt nem.

Beszóltatják Ungvári Ferencz. Ő a tényről nem tud semmit, jelen nem volt, nem is kapott egy batkát sem, neki nem is kellett; mert „távol legyen tőle, hogy ily gyalázatos tényeket követett volna el.”

Vezető: Ismeri Bényt?

Vádlott: Nem ismerem; ő ismerhet engem, mert Szamosujvárt 100 meg 100 ember tudta nevemet. Krochmanlichot azonban láttam Szamosujvárt a börtönben.

Vezető: Maga azt állítja, hogy nem ismeri Bényt, pedig egy neki szóló levelet találtak zsebében?

Vádlott: Az igaz; de, mint a vizsgálat rendjén feladtam, egy Kovács István nevű egyén hozta hozzám s én zsebemben felejtettem; de a kinek szólott, azt nem ismertem.

Bevezettetik Krochmanlich. Elbeszéli a tényt, mint fennebb elmondatott, szemébe mondja Béninek is; csak midőn Ungvári tért el beszélésében, akkor vett más irányt, visszavonta vizsgálati vallomását.

Vezető: Ismeri Ungvárit?

Vádlott: Én ismerem a szamosujvári börtönből; én úgy emlékszem, hogy ő volt, a kinek 30 frtot adtam; de határozottan, lelkiismeretem szerint nem mondhatom, mert sötét volt. Kérem ezért nem ítélni el, mert nem leszek nyugodt, ha miattam elítélnék; hátha tévedtem a felismerésben.

Vezető: Volt szó az előtt Ungváriról?

Vádlott: Nem volt.

Vezető: Nem kérdezte meg Bénytől: ki az? s miért ad neki pénzt?

Vádlott: Én nem kérdeztem, mert ő parancsolt s nekem engedelmeskedni kellett.

Beszéde végén különösen kiemeli, hogy ő nem tudta, hogy gyilkolni is fognak.

Vezető: Hát mért várták haza sérelmest, hisz nála nélkül könnyebben lehetett volna rabolni?

Vádlott: Én nem tudom, nekem azt mondták, hogy adjak hirt s én feltétlenül teljesítettem.

Nagy Lajos, bíró: Mit gondolt, hogy mikor Szekernyés elindulásáról jelt adott, mit fognak tenni társai?

Vádlott: Azt gondoltam, hogy lekötözik, mint más helyen is tették.

Ezután felmutattatik Béninek a balta és kés, melyekre azt jegyzi meg, hogy ő azokkal soha sem járt; a szekeren igaz látott olyanokat, de nem tudja melyiké volt, s ép ezek is voltak.

Vezető: Tegye lelkére kezét, egyik lába már a sirban van; hasztalan tagad, mert szemébe mondják; vallja meg az igazat.

Vádlott: Én nem tudok róla semmit.

A felolvasások s a kir. ügyész indítványa és az ügyvédek védelme után a bíróság Farkas Bényt a rablógylkosságban, mint közvetlen tettest; Krochmanlichot pedig, mint büntársat, bűnösöknek mondotta ki, míg Ungvárit bizonyítékok elégtelensége miatt a vád alól fölmentette.

Mely ítélet ellen Szentmiklósy, a Béni védője, felebbezést jelent, a többiek megnyugszanak.

Ugyanezen napon tárgyalatott a Tiszaújlak vidékéről ismeretlen káros kárára elkövetett tolvajsági bűntény.

Vádlottak: Farkas Béni, Krochmanlich Herman.

Védők: Szentmiklósi Károly, Kuti Albert.

A tényállás következő:

1867. decz. 4-kén Beregszászon egy rablást, vagy betörési tolvajlást szándékoztak elkövetni, mi nem sikerülvén, elhajtottak Béni, Ottáva, Krochmanlich s Nagy Mihály Tiszaújlakra; két előbbi terve folytán hármuan elindultak lólopni, Krochmanlich pedig a szekeren maradt s Tiszaújlaktól egy félórai távolságra eső fogadóba hajtott; itt bevárta társait, kik nemsokára jöttek is a lovakkal. Ezután Béni a más két lovat kifogta a szekérből, elvágtatott Szöllősrre, ott túladott rajta s megvárva társait, együtt tovább mentek, Nagybányán keresztül Erdélybe s Székely-Udvarhelyre érkeztek a decemberi országos vásárra; itt Béni a lovakat árulni kezdte Nagy György álnév alatt, Jutkovics pedig Krochmanlich álnév alatt megvette, s így szabályszerű vásárczédulát állítottak ki.

Béni a vizsgálat rendjén mindent tagadott, később, s a végtárgyaláson is beismerte, hogy ő tudta azt, hogy a lovak lopottak, de a lopásban részt nem vett; beis-

merre a vásárczédula körülményeit is, mit Krochmanlich vallomása kiegészített.

Ezek folytán ügyész indítványára a védők meghallgatása után Béni a lopás bűntényében, mint közvetlen tettes; Krochmanlich pedig, mint büntárs, bűnösöknek mondattak ki, mi ellen Szentmiklósy ügyvéd felebbez, többiek megnyugszanak.

Oktober 3-kán.

Deménházi Orbán János kárára elkövetett lólopás.

Vádlottak: Rosenfeld Grosz Mendel, Krochmanlich Herman, Somodi Mihály, Antalfi (Olesó) János és Gál Mózes.

Védők: Biás István, Kuti Albert, Benkő József és Szentgyörgyi György.

1867. május elején Krochmanlich Hidvégen tartózkodott a Rosenfeld testvéreknél, ide jött egy Somodi nevű marosszéki ember, s felajánlotta szolgálatát két ló ellopása végett. Antalfit fölvetették szekeresnek s elmentek Ernyén keresztül Deményházára. Itt a szekérrel künnmaradtak a falu végén; Somodi, Grosz Mendel és Krochmanlich pedig a faluba bementek; este volt már, Somodi az Orbán telkére menve kihozta a két lovat s arra felülve elvágtatott, többiek is elindultak szekerekkel. A m.-szty-györgyi korcsmában — előleges értesítés szerint — találkoztak s a lovakat éjjelre Antalfi istállójába vitték. Másnap Nagyváradra mentek, de csak a szürkét tudták elcserélni, azt is B.-Hunyadon; a másikkal Sz.-Erzsébetre mentek Grünberger Samuhoz, ki Gál Mózeshez utasította őket, s ez a lovat 28 frtért el is adta, megelégedve 4 frt honorariummal.

Grosz Mendel a tényt beismerve, elbeszéli, mint fennebb mondatott, azon hozzáadással, hogy Németi Zsigáné vitte oda Somodit, s hogy a lovakért 5 frtot fizettek, s többet is ígértek, ha el tudják adni.

Vezető: Mit mondtak Olesónak, mikor a lovakat nála hagyták?

Grosz M. Hogy adjon enni, mert ő is részt kap belőle.

Ügyész: Olesó János nemcsak szekeres volt, hanem előre is tudta a tervet?

Gr. M.: Tudta ő is jól.

Somodi Mihály bevallja a tényt, csak azt állítja, hogy Grosz Mendel felszólítására indult el.

TÁRCSA.

A hullák megégetéséről.

(Folytatása és vége.)

Schweitzban is lendületet nyert e mozgalom. Folyó évi márcz. 10-kén a zürichi Péter-templomban gyűlést tartottak, melyben Wegmann-Ercolani nevű orvos előadta, hogy a temetők mily ártalmasak a talaj-, viz- és levegőre s praegnans példákkal szolgált ilyes mérgező és inficiáló helyekre nézve. Azután Lang Henrik, zürichi ref. lelkész, a modern theologia hirneves bajnoka, igyekezett bebizonyítani, hogy a vallásnak e kérdéssel semmi köze; miután az egyházi szokásokat és a halott körüli tisztelte nyilváníásokat meg lehet tartani akkor is, ha a hullákat eltemetés helyett megégetik, s ez eszme által a föltámadás kérdése sem szenved rövidséget. Érzésünk ép oly idealis öltönybe burkoltatja a hamvvedret is, miként a sirt, s a végén szebb a tűzben való gyors megégetés, mint azou lassu hamvadás, melyhez a férgek tartják a fáklyát. A vallás- és kegyeletnek tehát ellenvetése e kérdés ellen nem lehet. Weith egyetemi vegytanár is a megégetést a legésszerűbb eltakarítási módnak nyilvánítja s a tudomány kétségkívül ki fogja találni a leghelyesebb elégetési módszert. Kinkel Gusztáv volt utolsó szónok az említett gyűlésen, ki hatalmasan ellenzé e reformkérdést, s káros szokásként támadta meg azt, mely még a hulláknak sem biztosítja az örök nyugalmat.

Eltekintve Kinkel ellenvetésétől, a mondtak helyessége ellen általában alig hozható fel alapos ok bárki által is. A tudomány, melynek a hittel és vallásos rituussal semmi köze, kénytelen minden tartalékgondolat nélkül elismerni, hogy az elégetés ténye az eltakarításnak sokkal racionalisabb módja, mint az eltemetés, mely eddig világszerte szokásos volt. Sőt a tudomány minden veszély nélkül tovább mehet, s arra is gondolhat, hogy miként lehet az emberi hullákat czélszerűen és haszonnal értékesíteni. Az emberi test zsírrésze, izomanyaga és sejtsszöve a legjobb világító gázt adják; könnyen jöhet tehát a tudomány azon gondolatra, hogy leg-

jobb lenne minden hullát egy gázfejítő-gyár retortáiba tenni. Král Ferencz még tovább megy és azt mondja: „Semmi kifogásom ellene, ha hullám előbb a bonczterembe, később pedig a pathologiai vegyterembe jut a végre, hogy az emberiség és tudomány érdekében vizsgálat alá vétessék. Földi maradványaim majd ott czélszerűen szét fognak daraboltatni; az e czélra szolgáló gépek már megvannak s nem szükség azokat még ezután föltalálni. Akkor a szétdarabolt tagok szét fognak bonatni sósavval; ez a csont- és izomanyaggal, továbbá a nyákos szövetekkel koecsonyás tömeget fog képezni, melyet földdel jól össze kell keverni s e keveréket állva hagyni mindaddig, míg megérik s alkalmassá válik a mezők és szántók trágyázására. Tudom lesznek utánzóim, miután ily módon nem leend szükség temetőkre, át lehet azokat gabonatermő földekké változtatni.” — Ha lesz-e Králnak követője e reform terén, nem tudjuk; de annyi kétségtelen, hogy tudományos tekintetben jayaslata ellen, ellenvetést tenni nem lehet.

Azonban a kérdés egészen más alakot ölt, ha elhagyjuk az elmélet terét s az eszme practicus kiviteléhez fordulván, azt vesszük vizsgálat alá, hogy minő módon kellene és lehetne a hullák megégetését végrehajtani? Máglyákon, vagy nyílt mezőn bizonyára nem; mert eltekintve attól, hogy sok vidéken a fa- és általában a fűtő-anyagok árát ez eltakarítási mód sokkal magasabbá tenné, mint volt eddig, de különben is oly módon e javításnál kitűzött czél nem lenne elérve; mert hiszen jól tudjuk, hogy péld. Indiában, hol a hulláégetés mai nap is szokásban van, az által tágas körben egész a kiállhatatlanságig dögletesség tétetik a levegő. Tehát a baj, mit ki akartunk kerülni, még öregbednék s javítás helyett csak rontanánk. Ennélfogva az elégetésnek mindenesetre vegytani úton és pedig ugy kellene történni, hogy a szabaddá lett ártalmas gázok ismét neutralisálthassanak. Erre nézve már sokféle kísérleteket tettek. Tudunkra Bécsben Dr. Nowák egészségügyi tanácsos kísérletezik a József-akadémia vegytani laboratoriumában egy Dr. Köhler által készített kemenczével; Lipcsében pedig Reclam egyetemi tanár, ki nemrég Augsburgban a hullák elégetése kérdése mellett tartott előadást, a Siement elégetési készletével tett próbát, de még mind ez ideig teljesen ésszerű és kellőleg olesó

elégetési módot senki sem talált föl. A feladat megoldása tehát egyelőre a tudomány embereinek van fenn tartva; és ha nem kétkedünk is a felett, hogy e kérdés megoldása előbb utóbb sikerülni fog, mindazáltal elsietett és csaknem comicus dolog bármely újítás mellett agítani, mindaddig, míg a kivitel mikéntje felett teljesen sötétben tapogatózódik mindenki. Tekintve a falusi s általában a vidéki viszonyokat, egyelőre teljesen gyakorlatiannak látszik az egész eszme. Mert kétségtelen, hogy a mily ártalmasok a temetők nagy világvárosokban, ép oly ártalanok azok falun. Hiszen egy faluban annak terjedelméhez képest alig egy-két pár egyén hal el évenként, sőt némely évben épen senki. Tehát ily kevés hulla, oly nagy időközönként eltemetve természetesen nem gyakorolhat oly veszélyes befolyást, minőt egy nagy város halottainak halmazza mindenesetre okoz.

Továbbá egy kis falusi temető fenntartási költsége alig jöhet tekintetbe, míg kisebb, egymástól távol fekvő községek számára egy hulláégető-kemence építése leküzdhetlen költséggel járna. Ha pedig több község számára közös kemenczék építtetnének, a hulláknak eshetőleg messzeszállítása másnemű bajokat idézhetne elő, melyek alig lennének csekélyebbek, mint azok, melyektől szabadulni akartunk. Ennélfogva igen nehéz, sőt talán lehetetlen lenne a törvényhozásnak a hullák megégetését egyedül törvényes eltakarítási módként kiszabni, ha csak a törvényhozás a falusi és vidéki viszonyokat is szem előtt kénytelen tartani. A legfőbb, mit e téren általában elérhetni, abban állana, ha az állami törvények annak idejében a megengedett — facultatív — hulláégetést mondják ki. S meg kell vallanunk, hogy tulajdonkép ez által is kevés van nyerve. Mert, míg a hulláégetés nem mindenkire általánosan kötelező, addig — legalább is még hosszú időre — csak is a városi lakosság miveltebb osztálya, tehát más szókkal: csak a kis minoritás fogja magát ahoz tartani. Így tehát még nagy városokban is a temetőknek fenn kellene maradniok, s az azokból származó bajok, ha kis mértékben apadnának is, de teljesen világért sem lennének elhárítva, miután még a legcivilizáltabb nagy városok falai között is oly elemek rejtőznek, melyek a szellemi állapot magaslatát tekintve, még a falusi nép miveltségi niveauját is alig mulják felül.

Páll Károly.

Vezető: Olesó János tudott erről a lopásról?

Somodi: Grosz Mendel megmondotta neki, sőt még Olesó biztatott, hogy menjek hozzám el a lovakat, mert sok pénzt kapok, mert azok jól fizetnek; két évig nem kapok annyi pénzt, mint a mennyit ezek fizetnek. Az úton jól éltem.

Olesó János tagad mindent, tagadja különösen azt, hogy a lopásról előre tudott volna valamit. Ő szekeres volt, kapott ezért 2 frtot, egyebet semmit.

Gál Mózes beismeri, hogy a lovakat ő adta el; de azt állítja, hogy a 32 frt vételárból neki 1 frt napszámot adott vissza Krochmanlich; de azt nem tudta, hogy lovat adott. S midőn Krochmanlich szemébe mondja a tényt, ügyelmébe ajánlja vádlott a törvényszéknek, hogy Kr., ügyelmébe ajánlja vádlott a törvényszéknek, hogy Kr., midőn szemposztították, őt fenyegette s azt mondotta, hogy: „vagy szenved ő, vagy nem; de szenvedni fogok én” — ezt hallotta az ő is: Pataki József. Krochm. tagadva a körülményt, ügyész indítványára azonnal megvádoltatik Pataki József hajdu, ki kijelenti, hogy a jelölt fenyegetést Krochmanlich csakugyan elkövette.

Vezető: Mi czélból mondotta ezt?

Krochm.: Azért, hogy ha én kivallom a tényt, is bajba kerül.

A felolvasások kir. ügyész indítványa és védő-ügyvédek védelmei után a következő ítélet hirdettetett ki:

Grosz Mendel és Somodi Mihály, mint közvetlen tettesek; Krochmanlich és Olesó János pedig, mint bűn-ársak, bűnösök e lopási bűntényben; Gál Mózes azonban, bizonyítékok elégtelensége miatt, fölmentetik.

Szentgyörgyi felebbez, a többiek megnyugszanak az ítéleten.

A „Székely Hírlap” szerkesztőjének.

Maros-Ludos, 1874. oct. hó.

A maros-ludasi alakulóban levő „Önkéntes tűzoltó-egylet” pénztára gyarapítására, szept. hó 26-án, a Gróf Bánffy Béla ur lakosztályaiban, rendezett táncszertély, következő eredménnyel. Bevétel: 1. 72 db. belépti jegy 1 frt, 72 frt.

2. Felülfizettek:

B. Splényi Géza 5 frt, b. Gamera Gusztáv 1 frt, özv. b. Splényi Sámuelné 1 frt, özv. b. Györfy Károlyné 1 frt, Zakariás Ignác 1 frt, Szentkirályi Gyula 1 frt, Csath Endre 1 frt, Veres Gábor 1 frt, Lázár Antal 1 frt, gr. Vass Albert 5 frt, Péter József 3 frt, Keresztes Aron 2 frt, Lőrinczi Lila 2 frt, Hancz Pál 3 frt, a bevétel összesen 100 frt.

Kiadás ebből:

1. Terem díszítés és világításra 10 frt 48 kr. 2. Zenészeknek 24 frt, 3. meghívók szétküldéssel 16 frt 80 kr. 4. a terem kitisztítása stb. 8 frt 72 kr. A kiadás összesen 60 frt. Levonva ezt a bevételből, marad tiszta haszon 40 frt, mely pénzösszeg a helybeli kisegítő pénztárba el is helyeztetett.

Kedves kötelességünknek ismerjük, az intézet nevében: a felülfizetőknek szíves pártolásukért, Ezen Sándor urnak a termék díjtalan átengedéséért, Orbán István és Dersy Jenő uraknak, a termék feldíszítése körül tett fáradozásuk s buzgalmukért, végre a kolozsvári és nagyenyedi tűzoltó-egyleteknek, azon szíveségükért, melyet az estélybeni képviseltetésük által tettek,*) nyilvános köszönetet kifejezni.

Ha intézetünk továbbra is, az eddigi pártolásban részesül, úgy képesítve lesz, a már fennálló tűzoltó-egyletek utasításai nyomán, úgy szervezkedni, hogy az a mi közönségi körülményeinkhez viszonyítva, még kisebb be- rendezéssel — más falvakban is felállítható lesz; ugyan- ezért különösen a helybeli, s vidéki birtokosság pártfo- gását nagyon kérjük.

Teljes tisztelettel „a maros-ludasi Önkéntes tűzoltó-egylet” nevében.

Hantz Pál,
id. elnök.

Nyárádi Dénes,
id. jegyző.

Felvincz, 1874. október hó.

Tekintetes szerkesztő ur!

A torda-aranyosi gazdasági-egylet által rendezett szarvasmarha kiállítás reményünk felett ütött ki.

Ha bár kissé késve is sietek a kiállítás lefolyását és eredményét a lap t. olvasóival tudatni; annival inkább teszem ezt, mert a szerkesztő urnak ez iránt ígé- retet tévők, de másfelől óhajtanám, ha igénytelen sora-

im csak némileg buzdítóul szolgálnának hasonló eljárásra azon értelmes székely gazdák előtt, kik becses lapját ol- vassák.

A kiállítás szeptember 20-án reggeli 9 órakor vette kezdetét, s mielőtt a bíráló bizottság véleményezése be- következett volna, az egylet választmánya a székházánál, tanár Nagy Ferencz ur elnöklete alatt választmányi gyű- lést tartott.

Ott láttuk Torda és Aranyosszék nagyszámu s ér- deklődő értelmiségét.

Elnök megnyitó beszédében hazafiúi örömét fejezte ki a felett, hogy az egyletnek szép számmal egybegyűlt tagjait és oly szép közönséget szerencsés üdvözölhetni. Azon meggyőződésben van, hogy a gazdasági-egylet és kiál- litása iránt tanusított érdeklődés azon üdvös önismeretre mutat, mely hazánk jövőjének — mint olyannak, mely- nek népe inkább mezeti gazdasággal foglalkozik — leg- erősebb biztosítéka.

A választmányi gyűlés több tárgyai közül kieme- lem Szentkirályi Gábor egyleti alelnök indítványát a föld- mivelési minisztériumhoz intézendő azon felirat iránt, melyben indítványozza, hogy kéretnék fel a minisztérium a Királyhágón innen tervezett állam-gulyának a torda- aranyosi gazdasági-egylet területén és pedig Tordán vagy M.-Ludason leendő elhelyeztetésére. A felirat elkészítésére indítványozó kéretett fel.

A szőlőszetre nézve beadott pályamunka, bírál- latra kiadott. Végre megállapítatván a kiosztandó díjak sorozata, elnök a gyűlést azon lelkes felhívással zár a be, hogy ezen gazdasági-egyletet a jelenlevők közvetlen és közvetve annival inkább pártolni szíveskedjenek, mivel mind a tagsági mind a részvényes díjak igen csekélyek.

Ezután a bíráló bizottság Szentpáli Ignác elnöklete alatt Tarsoly Gábor, Magyarai Efrain, Kucsai Lázár, Kö- teles Samu és Vélies Ödön egyt. titkár a díjakat követ- kezőleg osztotta ki:

A két 4 éves bikáért kitűzött díjakból az elsőt 10 darab aranyat nyerte Finta Miklós 4 éves bikája, a má- sodikat 6 darab aranyat Aranyos-Polyán községe.

A két darab 3 éves bikára kitűzött állami arany- érmet nyerte Zudor Károly 3 éves bikája. A két éves bi- kára kitűzött két díj jelentkezők hiányában nem ada- tott ki.

Az egy éves bikák közül állami ezüst érmet nyer- tek Szentpáli Józsefé, a második díjt 4 aranyat a Mohai Kálmáné.

A tenyésztő-tenekre kitűzött díjakból az állami arany-érmet nyerte Tóth Mózes, a másodikikat 6 arany Demeter Ferencz felvinczi, a ki legjobb tejelő teheneke kitűzött első díjt és 5 db. aranyat nyerte. A második állami ezüst-érmet nyerte Mara Károlyé. Ezenkívül Da- czó Józsefé nyert 4 db. aranyat, Forró Ferenczé 1 ara- nyat, Mayer Junóé 1 tall. és Rád Vaszié 4 tallért.

A 3 éves üszők közül nyert állami ezüst érmet Szentpáli Józsefé, a Bálint Józsefé 3 db. aranyat, Föld- vári Józsefé 1 db. aranyot.

A 2 évesek közül a Zudor Károlyé 3 db. aranyot, a Finta Miklóse állami ezüst-érmet, Horváth Sándoré 1 aranyat.

Az 1 évesek közül a Fülöp Mihályé 3 db. a Tóth Mózesé két db. aranyot.

A jutalom-díjak kiosztása után az egyletnek derék elnöke a közönséghez lelkes és buzdító beszédet intézett, ismertetvén a gazdasági-egylet fontos hivatását, ezután a Felvincz városa tanácsa által rendezett társas ebédre vo- nult a társaság, a hol a pohárköszöntést megkezdte az ara- nyosszéki főjegyző a gazd.-egylet érdemes elnökéért, a tordamegyei főjegyző a szék főkirálybírájáért, tanár Nagy Ferencz a szíves fogadásáért Felvincz városa tanácsáért, s úgy tovább, míg a társaság — az idő előhaladtával — azon tudattal oszlott szét, hogy ha a jelen kiállítás a kívánalomnak nem minden részben felelhetett is meg, de kielégítő volt és mint kezdet, ez is anyagi és erkölcsi vívmánynak tekinthető.

Egy jolen volt.

K ü l f ö l d.

Berlinből oct. 7-ről írják, hogy Arnim volt párisi nagy követ tegnapelőtt Nasselheideban levő jóságán letartóztatott, közokmányok jogosítatlan vissza- tartóztatása miatt. Az elfogatás bírósági végzés követke- zésében történt; elbocsátatása iránti kérelmét a berlini vá- rosi törvényszék is elvetette.

Bécs okt. 7. Császár-király és királyné ő felségeik holnap külön vonaton egyenest Gödöllőre utaznak. Ki- rályné ő felsége 7-én reggel 7 1/2 órakor érkezett Pen- zingbe, hol király ő felsége és Rudolf koronaherceg ál- tal fogadtatott.

Károly román fejedelmet oct. 9-re Bécsbe vár- ják. Utazásának nincsen politicalai jelentősége.

A német koronaherceg gyermekei Bécsbe érkeztek.

A „Tageblatt” szerint Arnim kétségkívül egy aljas árulás áldozata lett, miután ötet veszélyes össze- köttetésekben bonyolították s aztán elárulták. A „Presse” szerint a vidéken is számos házmotózás történt s a csá- szár a vizsgálat bevezetését helyben hagyta.

Prága oct. 7. Tegnap meghalt Hahnel püspök 94 éves korában, végelgyengülésben.

Madrid oct. 7. Don Carlos tegnapelőtt Dorre- garay tábornokat elmozdította, a mi a Carlisták közt nagy elégedetlenséget szült.

Róma oct. 7. Orenoque francia gőzös este 6 órakor indulandó. A legénységnek nem engedtetett meg, hogy többet Rómába menjen.

London okt. 7. A kormány Dovernél egy nagy hadi kikötő létesítését szándékozik javaslatba hozni.

Bécs oct. 7. Az előjegyzések a magyar kölcsönre annyira kielégítő, hogy az aláírások már beszüntettettek.

Páris „Az Union” Don Carlos megsebesülésének hírért költöztetnek állítja, mivel okt. 3-án még Yraseheben volt, a mely Durangótól két napi távolságra fekszik.

Vautrain ismét a közigazgatási tanács elnökévé vá- lasztatott.

Hirrovat.

== Borosnyai Pálnak a folyó hó 5-kén József főherczeg tiszteletére rendezett fáklyásmenet alkalmá- val elmondott üdvbeszéde. „Fenséges kir. főherczeg úr! Midőn ez előtt pár évvel, a nemzetnek király által szentesített akarata folytán, a honvédtisztviselő életbe- lépett, gond és aggály fogta el a honfi kebleket a felett, ha vajjon az ifju intézmény, azon reménynek és várako- zásnak, melyet hozzája király és haza egyaránt kötöttek, meg fog-e felelni? vajjon azon nagy név dicsőségére, melyet örökölt, nem fog-e homályt hozni? El fogja-e érni a honvédség a katonai kiképzettség azon magaslatát, a melyről elhivatási czéljának megfelelni képes legyen! Alig telt le egy pár év és a honvédség fényesen igazolta, hogy e remények, a várakozás méltán köttetett hozzája, a legközelebb lefolyt napok eseményei tanusították, hogy a honvédség hadászati képessége, harczas szelleme és fe- gyelmezettsége azon fokát érte el, mely a haza és király megnyugvására szolgál; sőt apostoli királyunk ő Felsége ez intézmény iránti legmagasabb megelégedésének és bi- zódalmának adott kifejezést. Fenséges főherczeg úr! Ezen királyi szavak, mig egyfelől méltó büszkeséggel töltik el a nemzetet, épen oly nehézséggel nyomják a honvédsé- get, kik a nemzet kívánalmának és a király bizalmának megfelelni hivatva vannak! azonban nincs kétség benne, hogy a honvédek magas hivatásuknak a becsület véres mezején is meg fognak felelni! Mindezen szép és nagy eredményeket, egyéb tényezők mellett, különösen fensé- ged erélyének, kitartó buzgalmának és ernyedetlen haza- fias tevékenységének köszönheti a haza! Fenséges úr! Vannak emberek, a kik magas helyzetükkel apáiknak a haza és király körül szerzett érdemeiket is örökölvén, őseik érdemeibe burkolódva nem tartják szükségesnek több érdemek szerzése által gazdagíttatni családjuknak ezen erkölcsi kincstárát. Senki kényelmesebben nem te- hetné ezt, mint épen Fenséged, kinek dicső emlékezetű atyja: József nádor, király és haza irányában oly sok és nagy érdemeket gyűjtött; azonban Fenséged nem tar- tozik az ily fajta emberek közé! Fenséged a szerzett ér- demekhez újabbakat siet csatolni s általa a hazát hálára kötelezni. — A nemzet szíve háládatos szokott lenni és nagy fiai nevét arany könyvében örökíti meg! ezt cse- lekedte, midőn Fenséged atyja: József főherczeg és Ma- gyarország nádora érdemeit törvénybe iktatván, e nagy névvel az 1848-diki törvények homlokát díszesítette föl. Adja az egek Ura, hogy Fenséged hosszas és boldog élettel legyen megáldva, hogy haza és király körül szer- zett érdemeit megsokszorozván, a háládatos nemzet és haza Fenséged nevét is törvénykönyvében örökíthesse meg! Éljen!” A kitörő éljenzéről az ünnepély leírásában a fenséges főherczeg rögtönzött remek beszéde közlése mellett, már mult számunkban részletesen szólottunk.

— A székely-egyleti első takarékpénztár iv- tartóit felkéri a szerv. bizottság, hogy izeket november 1-sőjéig beküldjék, különben az alakuló gyűlésben részt nem vehetnének; továbbá tudatja, hogy október 15-én tul 12 részletes aláírás nem, csupán a két részletes fogadta- tik el. Az alakuló közgyűlés napja majd a hivatalos és a Királyhágón inneni lapokban fog közhírré tétetni.

— A székely vértannak emléksobrára újabban adakoztak: bögszi Jakab János 1 frt, zarándi Knöpfner Vilmos 2000 téglát, háromszékiek 60 frt 44 krt (kiknek névsora később közöltetik), báró Bálint Józsefné Nagy-

*) A tordai tűzoltó-egylet — épen ünnepélyes kargyakorlata lévén — sajnálatunkra az estélyen részt nem vehetett.

Ernyéből 5 frt. Kiknek ezennel hálás köszönet nyilvánítottatik, s egyúttal a közönség további kegyeletes adakozásra felkératik. Az utóbbi közleményben Lázárovits helyett Karácsony Sándor olvasandó. M.-Vásárhelyt, 1874. okt. 8-án. Lázár Ádám, elnök.

— **A m.-vásárhelyi árva-leányház,** mint értesítenek, ismét két árvát fogad fel gondozás végett; tudvalevőleg már eddigelé is 10 árva leány nyert itt teljes ellátást, a közelebbi választmányi ülésben azonban elnök gróf Toldalagi Viktorné indítványa folytán, még két árva fölvétele határoztatott el; aggályok merültek ugyan föl ez alkalommal az alap csekély volta fölött, elnök ő maga azonban a választmányt teljesen megnyugtatta azon fennkölt ígérete által, hogy: ha az alapból két árva ellátása netalán ki nem telnék, ő maga kész a hiányt sajátjából fedezni. Ez ígéret míg egyfelől teljesen megnyugtatólag hatott az aggódó választmányra, másfelől szép jelét tárja elénk a grófné már annyiszor tanusított áldozatkészségének.

— **A mi telik, nem mulik.** A képviselőtestület csakugyan elhatározta egy kőburkolatos-járda lerakását, mely a plebániális templomtól kezdőleg a sétány alsó feléig tartana; e járda már az év folytatában el fogna készülni.

— **A postamesterek** és a postaminiszter. A postamesterek október havi értekezletükön elhatározták, hogy a postaminisztert küldöttségileg fogják fölkeríteni, venné nyomorult helyzetüket tekintetbe, s javítson valamit sorukon. A miniszter szívesen és nyájason fogadta a küldöttséget, méltányolta és figyelembe venni ígérte jogosult kérelmüket, úgy, hogy az emberek a legjobb reménnyel távoztak haza.

— **Farkas Béni** végtárgyalása tegnapelőtt véget ért, ma lesz a büntetés minősítése s délután az ítélet kihirdetése.

— **Különös nyilvánulása** a közóhajnak. Tegnap reggel a régi-baromvásár-uteza egy része telve volt nyüzsgő embertömeggel, mely valami rendkívüli eseményre látszott várakozni. Végre aztán nyomára jöttünk a csöndület okának. Az a hír terjedt el a városban, hogy pénteken reggel, Farkas Bényt és társait, öt szekeren, a vesztőhelyre fogják vinni. A publikum jámborabb része elhíte a tréfát, komoly dolgot csinált belőle s egész kíváncsian várta a szomorú ünnepélyes menet indulását.

— **Felhívás.** Felkéretnek a „maros-vásárhelyi zenekedvelők-egylete“ eddig jelentkezett működő tagjai, hogy ma (október 10-én) esti 7 órakor szíveskedjenek megjelenni a tanácsház nagytermében; egyszersmind kéretnek, hogy ezúttal hangszereiket is hozzák magukkal. Maros-Vásárhelyt, 1874. október 9. Wégler Gyula karnagy.

— **Az aradi gyásznapra** oct. 6-án mintegy ötvenen indultak a fővárosból a gyászünnepélyre, köztük Damjanichné, Degré, Mednyánszky képviselők, négy menházi honvéd. — Szőlőnokon, Csabán számosan csatlakoztak. Debreczenben 13 régi egyenruhás honvéd zászlókkal és Gáspár, Németh, Gullner képviselők. — Megérkezésükkor a vasutnál nagyszámu közönség s az aradi honvéd-egylet tagjai az 1848-ki 29-dik honvédzászlóval melegen fogadták az érkezőket. A tüzoltók két zenekara játszott a szózatot és Rákóczy indulót. Dániel Béla — az egyetértés szerint — következő beszéddel üdvözlé a jötteket: Az aradi honvéd-egylet egy szomorú emlékü mult fájdalommas nyomását érezve örömtől dobogó kebellet üdvözlő benneteket régi baj- és kartársakat, 25 éves vizsályteljes mult választott el bennünket, mely minden fájdalom és keserősége daczára nem fojtotta el a kegyeletes emlékezetet a bajtársakban: kik annyi vész és vihar között egész odaadással állottunk ki szent hazánkért, most újból talán utóljára üdvözljük egymást, egy a magyar nemzet előtt örökké kegyeletes nap előestéjén. Isten hozott benneteket körünkbe; engedje a magyarok istene, hogy azon gyászos emlékü mult, egy már tényleg megkezdődött boldogabb jelennel és virulóbb jövővel váltassék föl! Éljen a haza! — Gáspár András megköszönte a lelkes fogadtatást. A városba zeneszó mellett volt a bevonulás. Az utcákon, az ablakokban nagy közönség. Nehány házon nemzeti lobogó; több középület, köztük a zsidó templom, földiszítve. A bevonulás nagy esőben történt.

— **A magyar nyelv Páncsován,** mind nagyobb elterjedésnek örvend. Az ottani főreáltanoda tanítója Wilbert e hó 8-án tanfolyamot nyit ott a magyar nyelv tanítására, felnöttek számára. Annyian jelentkeztek, hogy a beiratásokat már be is szüntették, lám lám még sem ártott az a kicsi nemzetiségi heczcz.

— **Rablógyilkosság.** F. évi aug. 9-én, vagy 10-én egy Szász-Régen melletti faluból való fuvaros, illő jutalomért néhány zsidónak Szász-Régenből Borgó-Prundra szállítására vállalkozott. A szegény fuvaros tíz éves gyer-

mekét is magával vivén, kal elindult s többé nem is tért haza. Aug. 11-kén a Tekéből Beszterczére vezető út árkában egy ismeretlen ember hullájára akadtak, melynek nyakán néhány halálos szúrás, s fején és mellén is sérülések nyomai voltak. 14-én pedig Szerethfalván a nagy hid alatt a vízben egy 10—12 éves fiu holttestét találták meg. Minthogy a gyermekek semmi külső sértés nem látszott, egyszerűen vízbe fulltnak hitték el s el is hantolták a hid közelében. Mintán a fuvaros hosszú idő után sem érkezett haza, neje a törvényszéknél följelenté az esetet. Ennek folytán a beszterczei és tekei törvényszékek érintkezésbe lépvn egymással, utóbbi mult hó 25-én, 26-án a férfi és gyermek hulláit az asszony és anya jelenlétében kiásatta s ez által a hullák azonosságát a gyermeke kíséretében elutazó s többé vissza nem térő szekeresével megállapította. Mindketten egy pokoli gyilkosság áldozatául estek. A férfi fiával útközben meggyilkoltatván, szekerétől, pénztől sat. megfosztatott. Az atya Teke községén kívül szekeréből kidobattott, míg fia Szerethfalvánál hányatott a hullámokba. Kik voltak a tettesek, a törvényszéknek mindedig nem sikerült fölfedeznie.

— **A „Vasárnapi Ujság“** okt. 4-ki száma a következő tartalommal jelent meg: Kovács József, a budapesti egyetem új rektora (arcképpel). — A rabok miséje (költemény, Dalmady Győzőtől). — Régibb magyar írók csarnoka. — Az aradi vérméző. (Az aradi vértanúk kivégeztetési helyének rajzával). — Az északi sarkvidékeken: I. Az utazás veszélyei. (Két képpel) — Finn népmese. — Az erdélyi székely szombatosok. — Utazás a tenger alatt. (Regény, képekkel illusztrálva). — A sarkutazások haszna. Sámí Lajostól. — Budapesti nyomorultak. Borostyán Nándortól. — A hétről. (Tárcza). — Irodalom és művészet, sat., rendes rovatok.

— **A maros-vásárhelyi takarékpénztár** 1874. augusztus havi forgalom-kimutatása:

Bevétel:	
Pénztármaradvány július 31-ről	8,122 frt 12 kr.
Takarékpénztári betétek 67 főlől	10,986 „ 67 „
Visszafizetett váltók	152,060 „ — „
„ „ előlegek	333 „ — „
„ „ zálogkölcsonők	635 „ — „
Befizetett kamat	2,748 „ 83 „
„ „ illeték	2,749 „ 95 „

Megtérített kezelési költség	65 „ 29 „
Késedelmi kamat	68 „ 41 „
Más pénzintézetektől	15,052 „ — „
Elárverezett zálogok többlete	9 „ 4 „
Összesen	192,830 „ 31 „

Kiadás:	
Visszafizetett betétek 59 félnek	11,707 frt 43 kr
Betéti folyó kamat	9 „ 44 „
Leszámitolt váltók	141,781 „ — „
Zálogkölcsonők	518 „ — „
Kifizetett osztalék 1873-ra	130 „ — „
Kezelési költség	22 „ 85 „
Tisztí fizetések	233 „ 32 „
Igazgatási költség	48 „ — „
Posta- és bélyeg-díjak	16 „ 40 „
Felvett kölcsönök kamatai	450 „ — „
Más pénzintézetektől	26,150 „ — „
Pénztármaradvány aug. 31-ről	11,762 „ 87 „
Összesen	192,830 „ 31 „

Z. Dr. Knöpfler Vilmos, **Jeney Albert,**
igazgató. aligazgató.

Wattervillet Károly,
könyvvezető.

Maros-Vásárhelyt, 1874. október 8-án tartott heti vásáron mutatkozott piaci árjegyzék.

Egy 16 kupás véka tisztabúza	1 frt 90 kr.
„ „ „ „ rozs	1 „ 15 „
„ „ „ „ törökbúza	1 „ 30 „
„ „ „ „ árpa	1 „ — „
„ „ „ „ alakor	— „ 55 „
„ „ „ „ zab	— „ 53 „
Egy kinőtt pipe	— „ 80 „
Egy tyúk	— „ 50 „
Egy pár csirke	— „ 50 „
Egy tojás	— „ 2 „
Egy font marha- vagy borjúhús	— „ 16 „
„ „ sertéshús	— „ 34 „
„ „ berbécsús	— „ 12 „
„ „ tömlőtúró	— „ 40 „
„ „ szalonna	— „ 54 „
Egy kupa tehéntej	— „ 12 „
„ „ bivaltej	— „ 16 „

Felelős szerkesztő:
KUTI ALBERT.
Főmunkatárs:
DOBAI ALBERT.

HIRDET M É N Y.

(61)

(3—3)

„Erdélyi kereskedelmi és hitelbank.“

Meghívás
rendkívüli közgyűlésre.

Az „Erdélyi kereskedelmi és hitelbank“
részvényesei

az 1874. november 3-án délelőtt 11 órakor
a bank helyiségében tartandó

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLÉSRE

tisztelettel meghivatnák.

Ezen közgyűlés tárgyai:

Választmányi előterjesztések a bank **köpecz — baróti barnaszén-bánya vállalatát** illetőleg.

A közgyűlésen személyesen vagy meghatalmazottjaik által részt venni szándékozó részvényesek kötelesek öt nappal a közgyűlés előtt részvényeiket (illetőleg ideiglenes elismervényeiket) a társaság pénztáránál innen nyerendő térítvény és be-
lépti jegy mellett letenni.

Maros-Vásárhelyt, 1874. szept. 29-én.

A választmány.